

Demeter József

Kertelés(ek) nélkül

Ircsik Vilmos – 70

Isten éltesen sokáig-jó egészségben, békességben, kedves
Vili Barátom, és!

Székelyül: alkotókedvű kertelés nélkül –
halj meg hamar, lefordítva: kínmentesen. Ide s tova úgymint
Harminc esztendő múltán.

Nem tudom, hogy ezt a morbidnak tetsző, de csak tetsző góbéságot az ókori
görög bölcsek – kívánalmaikban – hangoztatták-e, azt viszont igen, hogy
az Idő visszafordíthatatlan. Folyamatos. A túlsó
part felé, előtt, azt érzékeljük, hogy egyre gyorsabb.
Már-már zuhatagos. Nem lehet egy cseppnyi, kortynyi
időt sem kérni, mint például némely sportágban.
Fair play ide vagy oda.

Áttételesen, ugyanabba az évbe sem lehet kétszer belelépni, hisz!
Minden napnak más a hozadéka. Partmosás, miegymás...
Ok-okozati tényezők versesebb szublimálásával:

*A gazda gáttal védi amit kell
Az író megírja amit kedvel
Ám!*

*Ha az olvasó nem olvassa el
Süt esik hull és a mag kikel –
Lám-lám*

*Rothad a betűvetés Is – Könyv!
Ha kitelel*

Szökken szárba, nő az értelme, mint jó gazda tekintetétől
a termés, mert hogyha! Minden stimmel...

Érték.

A javából.

Őszintén szól. Nemcsak a vájt fülűeknek. Nem metabelterjes. Nem elvonatkoz-
tatva mesél a sodró idő ügyes-bajos dolgairól, vagyis:

Életszagú.

Ircsik Vilmos szociográfus(i) szépíró. Nem is akármilyen.
 Ez a fő erőssége. Magyar szívű, apai ágról német származású
 (Klein) pennás ember. Pardon! Számítógépes. Világhálós. Immár...Ténylegesen.
 Jelenleg a NAGYVILÁG német, orosz rovatát szerkeszti. Gazdagítván irodal-
 munkat. Következétesen.
 Stílusa a feszes egyszerűséget ihletően Hemingwayi. Günter Grass-töltetű. Frap-
 páns-szóalaktani tekintetben. Morfémásan. Is... A versfordításokban. Úgyszin-
 tén cizellált.

Háborús oknyomozó... Következetes. Sorskutató.
 A kitelepített német gyökerűek lélektani ábrázolása, létkomplexuma...
 a tartalom egyszerű tárgyiasága révén valósul meg. Általában az egyéni tragé-
 diák összhatásukban érik el azt, hogy még egységesebbé válva – jelentésük: az
 egész, több legyen,
 mint az egyénekre szabott részek összessége. Az ártatlan kitelepítettek traumáit
 természetes erővel ábrázolja. Szeizmikus-mély tragédia – az itt-hon, ott-hon – ...
 TALAN fosztóképzős tösgyökérség drámája reccsen felszínre, mintha! Földből
 kiszakított fák lennének az emberek. Életük értelemiből tépte ki gyökerestől a
 háború, a politika. A kollektív személyiség leszemélyTELENítésével... Mintha a
 pár kilós kézipoggyászok váltak volna földönfutókká. Eressz gyökeret, te két lábon
 járó csomag! Váltak ekképp semmivé... Az akkori jelenben. Holnap nélküli múlttá.
 Módos gazdaságaik múltán. Múltján. Mert „Jaj, akinek nincs otthona”... e jaj-tekén,
 ajaj! Ó, jaj! Bizony. Az „ős Bizony”? Esetünkben nem a „biztos romlás”, hanem a
 megmaradás nyer létjogosultságot, mert! Az Élet, Adyként – megtoldva tehát egy
 „t” betűvel: élni akart, és! Akar. Ma is. Azóta is. Mindig is.
 Megbocsájtva, de sosem feledve. Hűséges szívek legmélyén.

Ircsik Vilmos
 Veszprémben él. Magyar–oros–német szakos tanárként dolgozott. Sokáig.
 Újságíró is volt.
 Magyar újságíró. Fő erénye a német precizitás.
 Most pedig len – históriát váltván, római vizekre evezősen; Seneca
 szerint:

Aki akar, azt vezeti a sors, aki nem akar, azt vonszolja.

Ircsik Vilmost jól vezeti. Jól evez, folyó, sodró évekre asszociálva, mégis!
 Állóvíz mentén. Fut. Rendszeresen.
 Hát ezért kaptál infarktust, Vili?!

Székölyködöm barátilag. Belefér még ennyi élc a hetvenkedésbe, ugyé.
Ne kérj időt a válaszra.

*

Halló, Jóska, te vagy? Vili még nincs itthon, fut – válaszolja Mari tanárnő-feleség, és! Hozzáteszi:

Camus állva írt és ülve húzott. Vili futva.

Fut Vili...Törökországig, onnan haza – Mikes elküldetlen leveleivel, legújabb könyvében: Kertek és kerítések (Magyar Napló, Írott Szó Alapítvány Budapest, 2014) Az összegyűjtött novellák, elbeszélések kötetzáró, kiemelkedő, erős írása – Mikes Kelemen száműzetéséről szól; a másvilágra készülő

DZSENERAL MIKES BASBUG

MADZSARLIJAN(-ról)

Rákóczi-korszakos(an). Mennyei-szabad bujdosásra igyekezőn...

„Rákóczi bujdosik, de még visszatérhet”

Hull az ősz tavaszi fákról Honvágylevél temérdek...

*

Ne fényezz, Jóska, ne fényezz! – így Vili.

Fényezd csak, fényezd, mindenki ezt teszi, ilyenkor kertelés nélkül, DeJó; mondta Mari, a feleség, nekem. Mondta a lányuk, a rokonszenves-kedves Szilvia a

Magyar Napló-hajón, gyönyörűséges időben,
nosza, hahó!...

Fényezte hát billegősen, vibrálósan a ragyogó Nap fodrait a Dunának, de csak Visegrádig. Visszafelé, a kikötő közelében

– úgy jó százméternyire –

a mesterséges világítóknak a nagy

(fényvisszaverő) égi lámpás is besegített. Minő csillagosan. Juttatván eszünkbe, hogy sejhde: Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok! Dudorásztuk halkán, meghitten, a dalkedvelő-ünnepelt Vilivel az élen. Nem szégyelli

Ő

a magyar népdalt, mint egyesek, sőt! Egyenesen rajong érte. Az italért nem annyira, ám! A Tokaji Írotáborban mindig rázendítünk. Jókedvű estékre kelvén. Szárazfa-kísérettemmel. Évről évre.

...Hangszereljük hát népiesre ezúttal a Rákóczi indulót...

Fényesítjük a kesergőt a holnapi Nap ígéretével, bízván-bízva, hogy legalább még

HARMINC esztendőn át – napról-napra – felszentül. Neki. Nekünk... Az éji Nap ígézetében pedig sok-sok teleholdasultra sikált mennyei tükörben nézi magát. Ön-visszaverődvén...

Die Jungfrau Mariásan-és szintúgy Babba Máriásan.
Istenfélő hitünk szerint.

*

*Ég a magyar fejedelmet idegenbe Vívta...
Mikes Kelemen leveleit megírta
Ring – száműzött tengereken – a Nap és a Hold
Mesél a Valóság hol volt hol nem de! Volt*

És Van! Mert köztudottan,
mindegyre ismételvén: Erőnk volt és marad –
lépten-nyomon –
az Emlékezés.
A születésnap. Főként.
Ircsik Vilmos méltó köszöntéseképpen.
Legszebb zeneszó ilyenkor mégiscsak a pohárcsöngés.
Kristályfényű örömteliségben.
Nosza, sejhde,
Isten-Isten!

Nyíri Erzsébet

Párhuzamos időben

Életem darabjait
 úsztatom
 párhuzamosan
 a jelen idővel
 a végtelenbe.
 S marad ott
 éli önálló életét.
 Így találok
 rád is
 sodródva visszafelé
 a sebes idővel
 megragadva
 az idősíkok
 pontjain
 elkapok egy nevetést
 egy suttogást
 - foszlányait
 a múlt időnek
 S felépítem újra és újra
 a Drome hűvös sodrását
 az aranyfényű ragyogást
 a hegyek malachit –zöldjét
 a csend ezernyi nesztét és zörejét
 a boldogság mezejét.
 vissza-visszatérek
 kilépve a napi nyűgök
 ragacsos világából
 s ott élek

ott teljes a létem
 vezetem sorsom
 egy teljesebb képbe
 Végül már nem érzem
 hol a valóság
 a múlt vagy a jelen,
 nem tudom,
 ez a kilúgozott élet
 rossz rögzítése-e
 a vész sodrású
 baljós időnek,
 mely halálos spirálban
 csatlakozik a múlt
 örvényéhez?
 Űzött lélekmadár vagyok
 magányos vándorlásom
 időcsapkodásom
 hagyom
 szabadon,
 kétségek közt
 csapódva
 az időspirál falának,
 a lélek béklyóit
 merész kézzel
 eloldom,
 míg
 megtalálom
 méretre szabott
 tér-időmet...

Ne hagyj el, szerelem

Vadi Rum sivatagja
lesz kötényem,
ha elhagysz,
szerelem!
Kopár sziklák
arcom ráncai
leheletem
forró
pusztító szél
ajkam
kiszáradt
meder
szemem
kihalt tűzhányók
fekete hamuja
önmagába néző
kongó üresség
évezredekre bámuló
hideg szürkeség
tükreben
az őstenger
apálya virágzik...

Renn Oszkár

Egy nagyképűség veresége

Az első- és másodéves egyetemisták 1953 nyarán katonai gyakorlatukat valahol Nagykőrös közelében töltötték le, egy hatalmas erdei sáttortáborban. A hivatásos kiképző tisztek és altisztek nem nagyon szívlelték a hónapos diák katonákat, a felnövekvő munkás-paraszt értelmiség képviselőit. Ahol csak lehetett, megszívtatták a viseletes gyakorlóruhába és csámpásra taposott, fertőtlenített csizmába bújtatott legényeket. Az egyetemista szakaszok jókedvét mégsem tudták megtörni, mert azok tudták, hogy 30 nap múlva leadják a katonai göncöt, és mehetnek vissza a civil világba. Az előírt gyakorlatokat könnyedén megcsinálták, az elméleti tudásban brillíroztak. A kézifegyveres és tarackágyús lögyakorlatokat még élvezték is. Versenyeztek lelkesen a 152-es tarackágyúk harckész állapotba hozásának csúcstartásáért. A nyolcfős csapatok már a harmadik gyakorlónapon megdöntötték a 20 mp szintidőt, és két műegyetemi órs fel is állította a „megdönthetetlen csúcst”, a 9 másodpercet. Az ezredparancsnok nem hitte el az eredményt, és személyesen győződött meg a mért időeredményről.

Az ezred sporttisztje már első vasárnapra szervezett versenyeket, labdajátékmecseket, lániteniszpartikat. A pályák nem voltak tökéletes talajúak, de ez a játszani szerető diákokat nem nagyon zavarta. Sok ismerős is akadt a pályákon, a különböző magyar bajnokságokon ellenfélként többen is találkoztak már. Meglepően sok és nagyon jó játékos gyűlt össze a röplabdában, aminek a tiszt különösen örült. (Két válogatott kerettag, négy első osztályú és hat másodosztályú játékos) a sporttiszt jó előre kombinált. Kapott az ezredparancsnoktól egy utasítást, mely szerint augusztus 20-ra ünnepi sporttalálkozót kell szerveznie a Vörös Hadsereg Ideiglenesen Magyarországon tartózkodó kijelölt alakulatával. A tiszt már azt is kigondolta, hogy a labdarúgó- és a röplabdacsapatok találkozáját fogja megszervezni. Csak a pályákat kell rendbe hozni, és a megfelelő edzésidőt biztosítani az összeszoktatáshoz. A kiszemelt játékosok részére emelt szintű étkezési normát adatott, de a legjobbat nem kaphatták, mert azt csak az ejtőernyősök és a bűvárok kapták.

A focicsapat keretét viszonylag gyorsan összeállították. Az ezred továbbszolgáloi rendszeresen játszottak a megyei bajnokságban, hozzájuk válogattak tíz diák játékost, nagy klubok utánpótlásából. Az edző rendelkezésre állt.

A sporttiszt a röplabdások keretét az egyik válogatottra bízta. Lóláb nagyon népszerű, nagytekintélyű játékos, akire mindenki hallgatott. Lóláb számított a Golyó és a másik magas, a Létralaci kiemelkedő játékára. A tíz kiválogatott játékos már a harmadik edzés után összeszokott csapat benyomását keltette.

A fáradhatatlan szervező főhadnagy azt is elintézte a parancsnokkal, hogy az érin-

tett játékosok már öt nappal az ünnep előtt ne vegyenek részt a kiképzéseken, csak a mérkőzésekre gyakoroljanak. A csapatok új szerelést kaptak, piros mezt, sportcipőket és piros-fehér-zöld zoknikat.

A focipálya és a röplabdapálya két hosszanti oldalán tribünt alakítottak ki a kiskatonák sok teherautónyi földből, lépcsősorokat formálva. Így a kivезényelt szurkolótáborok, egymással szemben, biztathatták csapataikat. A focipálya talaját egy szakasz hozta rendbe. Kiszedték a fűcsomókat, melyeken a labda mindig irányt változtatott, elsimították az egyenetlenségeket. Lefestették a kapukat, és új hálót fűztek a régi, sok helyen lyukas, helyére. Új szögletzászlókat is kapott a pálya.

A röplabdapályát is felkészítették a híres csapat fogadására. Szélességében és hosszában is megnövelték a kifutó területet. A talajt simára gyalulták. A hálótartókat és a hálót lecserélték. Hosszas állítgatással sikerült a pontos hálomagasságot is rögzíteni. Pontosan kimérték és ellenőrizték a pályavonalakat is.

A negyedik edzésnap után a vidám röplabdások meglepő előterjesztéssel álltak a sporttisztnak elé: „Tisztelettel javasoljuk, hogy egy ilyen tervezett „nemzetközi találkozó” előkészítéséhez elengedhetetlen egy „szövetségi kapitány” megbízása, aki a csapat szakmai és mentális felkészítését, az edzések hatékonyságát szolgálja. Erre a megbízásra a zászlóalj egyértelműen a Szegedi Egyetem hallgatóját, kiváló kosárlabdázóját, Binyecet találja alkalmasnak. Rendelkezik társadalmi edzői igazolvánnyal, ezernél nagyobb, bármikor aktivizálható vicckészlettel, és igazoltan tud egymásután ötvenszer szellenteni”. A teljesítményről a tiszt személyesen meggyőződött, megcsoválva a könyöklő fekvőtámaszban speciális mozgás- és hangképző gyakorlatot bemutató „kapitányt”. A jó humorú tiszt vette az ajánlatot, és Binyec kineveztetett.

Az ünnep előtti napon az ezredparancsnok eligazítást tartott a sportolók részére, melyen a politikai tiszt és a sporttiszt is szót kaptak, hogy a mérkőzéseken kellően motivált csapatok szerepeljenek. Az erőlködő tiszteket hallgatva a kiváló, edzett sportolók röhögtek magukban, mert a főtiszteknek fogalmuk sem volt a valós erőviszonyokról. Alulértékelték sportolóikat. Hangzott is a parancsnoki szózat:

„Eltársak! Nem várjuk el, hogy minden mérkőzésen győzzenek, mert tudjuk, hogy a dicsőséges szovjet hadsereg katonái felkészültebbek. Röplabdacsapatuk például a szovjet egységek országos bajnoka. És ez különben is a nemzeti sportjuk. Focicsapatuk is kiváló. Harmadikok a magyarországi szovjet csapatok között. Katonáik atlétikusan képzettek, állóképességük kimagasló. Nem szégyen a jobbtól a vereség, de azt elvárjuk az elvtársaktól, hogy becsülettel helytálljanak, és küzdjenek a győzelemért.”

A politikai tiszt felhívta a figyelmet, hogy a küzdelem hevében is be kell tartani a szabályokat, és fegyelmezetten kell fogadni az esetleges bírói tévedéseket is. Megtiszeltetésnek kell fogadnunk, hogy a szovjet elvtársak velünk ünnepelnek alkotmányunk ünnepén.

A nagy sátorból távozva azért Binyec odamorogta a Golyónak: „no-no, azért nem

adjuk meg magunkat, keményen ütünk, és holnap még többször is betakarnak beneteket hatalmas magyar tenyerek!”

Az ünnepi találkozó reggel a labdarúgópályán kezdődött. Kilenc órára a szovjet és magyar szurkoló csapatok elfoglalták helyüket a két tribünön. Megérkeztek a főtisztek és kísérőik. Elfoglalták helyüket a nevükkel megjelölt karosszékekben. A két foci pályátribün felett egy-egy hatalmas felirat, oszlopokra kifeszített 25 méteres vászonra festve: „ÉLJEN A SZOVJET–MAGYAR BARÁTSÁG” és „SZLÁVÁ SZOVJETSZKÁJA VENGERSZKÁJA DRUZSBA” hirdette a találkozó jelmondatát.

A pálya négy sarkában felállított betonoszlopokra felszerelt hatalmas szürke hangszórók pontosan kilenc órakor harsogni kezdték a szovjet himnuszt, és az ünnepelő katonaság vigyázzba vágta magát, tisztelegve hallgatták a „Szojuz nyerusíműj”-t. Rögtön ezután felhangzott a recsegő hangszórókból a köztársasági induló, az „Elnyomás szolga sors, ez volt a rend ezer évig...”

A hangszóró jelezte, hogy 15 perc múlva kezdődik a mérkőzés, addig a csapatok melegítenek. A játékvezetői sípra a csapatok középre vonultak, és köszöntötték a közönséget egy hurrával és egy hajrával. A megállapodott 2×30 perc játékidőt a lelkes és egyre inkább behergelődő játékosok teljes erőbedobással, időnként indokolatlan keménykedéssel játszották végig. Az oroszok lőttek egy szép gólt a 16. percben. A szünetben nyilván fejmosást kaptak a játékosok, mert a második féldőt higgadtan kezdték. A hangulat felforrósodott, amikor a magyarok kiegyenlítettek, és esély mutatkozott a győzelemre. A vendéglátók egy gyanús esetben hiába várták büntető megítélését javukra a bírótól, az „tovább”-ot intett. A magyar szurkolók lelátójáról hangzott is jó néhány fúj-fúj. Az orosz csapat csak nagy szerencséivel húzta ki döntelennel. A szurkolók kitartóan éltették a fiúkat. A szovjet vezetők láthatóan nagyon elégedetlenek voltak a játékkal és az eredménnyel.

A hangszórók közölték, hogy a röplabdameccs fél óra múlva kezdődik. Addig a vendégek és vendéglátók átvehetik zacskós szendvicseit, melyet ruháskosárból a konyhaszolgálatosok szállítanak a tribünökre. A falatozás ideje alatt a hangszórók orosz és magyar nyelven dalokat harsogtak kedvcsinálónak. (Völgyvidéken és hegygerincen át..., Mennydörgés vad lángja csattog..., Drága föld szülőhazámnak földje...)

A pályán már a mérkőző csapatok melegítettek. Rutinosan próbálgatták párosan a játékelemeket. Lóláb, a magyar éljátékos árgus szemekkel figyelt meg minden orosz játékost, keresvén a hibás mozgásokat, labdaérintéseket. Figyelte a nyitásokat és a leütéseket. Megállapította, hogy mindent erőből csinálnak. Ez náluk az erőfitogtatás és félelemkeltés egy módja. Melegítő leütéseik nyoma is krátereket hagyott a talajban. Valójában egy klasszis játékosuk volt, egy jól összeszokott feladóval, akik sztárként viselkedtek, és láthatóan az edző és a főparancsnok kedvencei voltak.

Az orosz edző szenvtelen arccal, hátratett kézzel szemlélte a magyar játékosokat, csak Golyó szerváit kísérte figyelemmel. Összehívta együttesét, határozott gesztiku-

lálással és kemény hangon néhány utasítást adott. Mormogtak valami varázsigét, és várták a bíró sípjelét az alapvonalra vonuláshoz. A vendéglátók is befejezték a melegítést, Lóláb nyugalomra intette őket. Binyec kapitány idegesen morogta: „Gyerekek, ezek úgy lőnek, mint Kutuzov ágyúszökei.” Lóláb felelt: „Ha nincs ellenfél, könnyű a találat, mi biztosan jobbak leszünk védekezésben.” Összefogták kezüket, és a bíró jelére vonultak ők is a választott térfél alapvonalához. Hurrával és hajrával üdvözölték egymást, melyre a szurkoló alakulatok mutatkoztak be, teljes hangerővel.

Az első szett nem jól kezdődött a magyaroknak. Az oroszok nyitottak, de a fogadások nem jól sikerültek, a feladásokból nem születtek pontos ütések, és az orosz mezőnyösök jól adtak fel a bevadult bombázónak, aki egymás után négy leütéssel igazolta hírét. A továbbiakban a játék kiegyenlítettebb lett, de a leütéseket a vendéglátók nem elég hatékonyan védték, elsősorban a szöke sztárjátékos lecsapásait. Az első szettet 15:7-re a vendégek nyerték az orosz szurkolótábor üdvrivalgása közben.

A térfélcseré után a magyarok összedugták a fejüket. Figyelemmel hallgatták Lóláb magyarozatát és Binyec okos észrevételeit. Lóláb átszervezte a csapat felállítását, és becserélte a 195 cm magas Létralacit a sáncolás megerősítésére. Meghatározta, hogy hova és kinek kell szerválni és ütni a két leggyengébb fogadónak. Az oldalonak kell támadni, azokat védik rosszul az oroszok. A sáncot is „elrendezte”: A bombázó sematikus, gépiesre begyakorolt ütései ellen három sáncalakzatot talált ki. Így fejezte be a taktikai tanácskozást: „Fiúk! Ezt a meccset mi nyerjük. Nyomás! Golyó most te kezdesz!” És a fiúk lelkesen mentek a pályára.

A közönség és a vezérkar óriási meglepetésére az első hat pontot a magyar csapat szerezte. Golyó bevett három tekerő-nyesett szervát a mongoloid karjára, majd a sztárütő három tökéletes leütéssáncot kapott Lóláb hatalmas, jól elhelyezett tenyerétől. A jó kezdés folytatódott. Egyre pontosabban játszottak a rutinos játékosok, és kihasználták az ellenfél észlelt gyengeségeit. A sok hibázás elbizonytalanította az egyébként jó csapatot. A magyarok 1:1-re kiegyenlítették a szett arányt, miután hozták 15:8-ra a másodikat.

A második szett utáni térfélcserénél az orosz edző kiabálása a tribünre is felhangzott. Nagyon elégedetlen volt csapatával. A játékosok lehorgasztott fejjel túrták a letolást. A tábornok nem ment oda a csapatához, és mogorva arccal üldögélt karoszkékében. Az orosz csapat két játékost cserélt, de Lóláb az előzetes szemrevételezése alapján a cserét nem tekintette erősítésnek.

A harmadik szett küzdelmesebb játékot hozott, mert az oroszok mindenáron szeretni akarták remélt győzelmüket. Ennek következménye lett pontatlan játékuk, a sok hálóba ütött ütés és „out” nyitás. 8:8-ig fej-fej mellett haladtak, de a 9. magyar pont után Lóláb hármat beütött a sarkokba. 15-ig már nem álltak meg a vendéglátók. Nagy tapsot kaptak a magyar lelátóról. Az orosz parancsnok kivörösödve kiabált elvonuló csapatának, s kezével félre nem érthetően intett egy csúnya nemzetközi jelet.

A negyedik szettet ismét Golyó kezdte, és azonnal felavatta a frissen becserélt játékos. Három fals nyitást „nyeletett” vele az oldalvonalon túlra. A szőke sztár és a balkezes ütő blokkba ütöttek, így az eredmény 5:0 lett. Ezután az oroszok kezdtek koncentráltabban védekezni, vetődtek, csúsztak, másztak, mentették a labdákat. Ki-egyenlítették 5:5-re

A kispadon ülő sporttiszttal közben elsötétült arccal vizsgálódott a távolba tekintve, az erdő fölé. Érezte, hogy nagy baj várható, ha a most még csak távoli, sokszázas galambfelhő a pálya fölé repül. Sajnos, a folyamatosan változó alakzatban repülő galambzred csóvája a pálya fölé kanyargott, és hagyott maga után óhatatlanul nyomokat. Ekkor már 8:8 volt az eredmény. A sporttiszttal kétségbeesetten futott a pálya karosszékes oldalára, hogy még időben kinyissa az előkészített napernyőket, de elkésett.

A tábornokot négyen is sajnálkozva körülvették, a segédtsíztje már készítette a zsebkezdőjét, hogy a kitüntetéses zubbonyra pötytyent, madárürüléket valahogy letörölje. A tábornok nagyot legyintett, és levette a zubbonyt, melyet azonnal elvittek tisztítani a nyüzsgő segédtsíztje. Szerencsájükre a főparancsnok hangulata javult, mert csapata vezetést szerzett. A madársereg még egy kanyart repült a focipálya felett, aztán eltűntek az erdő irányába. A mérkőzés a megpecsételések ellenére folytatódott, orosz nyitással. Döntő pontok következtek, mert a nyitás jogát most a magyaroknak vissza kellett szerezni. Kitűnő fogadás után Lóláb keresztütése kikerülte a sáncot, és Golyó szerválhatott. Nem tudták védeni, a labda kipattant az oldalvonalon túlra. Egyenlített a magyar gárda, és a Golyó szervált. A válogatott mindent beleadott, erőt és kiflit. Kettőt is beütött. A válasz orosz részről sikertelen, lesáncolt ütés. A vendéglátóknak a végén is minden sikerült. 15:9-re a negyedik szettet is hozták a magyarok. 3:1-re nyertek a feldicsért csapat ellen az ünnepi találkozóon. Óriási üdvizsgálás és vastaps üdvözölte a tribünről a kifáradt, de boldog legényeket.

A szovjet csapat tagjai fegyelmezetten, de a vereség hangulatával gratuláltak a győzteseknek, és a vendég főparancsnok is kényszeredetten gratulált a magyar alakulat ezredesének.

A hangszórók jelentették, hogy az ünnepi ebéd 30 perc múlva kezdődik a kijelölt helyen. A mérkőzéseken szereplő játékosok külön asztalokat kaptak, hogy a szovjet–magyar barátságot elmélyíthessék.

A sporttiszttal a játékosok között foglalt helyet, és nagyon meglepődött, amikor a politikai tiszt odajött hozzá, és nagy komolyan megkérdezte: „Főhadnagy elvtárs! Ön tudta, hogy a mi csapatunkban ilyen jó játékosok vannak?” A sportos óvatosan felelt: „Hogy ennyire jók, azt nem tudtam. De ez baj?” Kérdezett vissza a sporttiszttal. Csendes volt a válasz: „Hm, remélem nem.” És a politikai tiszt úgy ment el a vendégek fogadására, mint aki nem örül csapata győzelmének.